

Ve čtvrtek 9. ledna 2020 v ranních hodinách, opustil v téměř 89 letech navždy skautskou stezku bratr Vladimír Pechar – Pluto.

Tato smutná zpráva nás všechny, kdo jsme ho znali, zasáhla nečekaně a zasadila další ránu do našich srdcí. Ještě v úterý 7. ledna jsme se společně smáli na Tříkrálové schůzce Pražské družiny SO a připíjeli na zdraví a další společný skautský život, a najednou je vše jinak.

Pluto patřil neodmyslitelně mezi aktivní členy Pražské družiny SO. Byl skromný, nijak se nehonosil svými úspěchy, avšak nikdy neopomněl podarovat nás svými skautskými obrázky pro radost. Uměl vyprávět, vzpomínám, jak s humorem popisoval svůj první tábor. Největší starost mu v poslední době dělala jeho zhoršující se zrak, neboť se již nemohl věnovat naplno své tvorbě. Přesto nezahořkl a neuzavřel se před světem. Prostě zůstal veselý myslí.

Bude nám chybět, ale jeho dílo bude provázet skauty dál ještě po mnoho generací. Děkujeme.

Kdoví, třeba nám bude kreslit na obloze skautské lilie, určitě je v některém obláčku uvidíme.

Za Pražskou družinu, Vladka Hůlková - Amálka

Bratr Vladimír Pechar se narodil 19. ledna roku 1931 v Příbrami. Od roku 1957 žil trvale v Praze, kde vystudoval Střední odbornou výtvarnou školu. Později byl přijat za člena Svazu čs. výtvarných umělců, pak do Unie výtvarných umělců, posléze se stal členem Syndikátu výtvarných umělců.

23. května 1938 jako sedmiletý vlče vstoupil v Příbrami do řad Junáka, kde se po obnově v květnu 1945 opět zapojil jako rádce ve skautském oddíle. Již jako šestnáctiletý působil ve funkci střediskového tajemníka.

Byl nadšeným skautem (s přezdívkou Pluto) a také obdivovatelem Jaroslava Foglara, kterému vytvořil [pamětní desku ve "Sluneční zátocce"](#).

Od r. 1968 byl členem organizační rady Junáka, kde jako výtvarník byl autorem mnoha odznaků, plaket apod.

Po Sametové revoluci roku 1989 byl opět velice činný v Junáku a organizační radě, je autorem oficiální skautské lilie s trojlístkem, znaku Svojsíkova oddílu, vodácké lilie, emblémů sněmů, odznaků, plaket a medailí k různým skautským výročím. Vytvořil bronzové pamětní desky významných osobností českého skautingu - A. B. Svojsíkovi, Rudolfu Plajnerovi, Vlastě Koseové, Jarmilu Burghauserovi, pietní desku v areálu Strašnického krematoria na počest bratří a sester pronásledovaných za německé okupace i za komunistické zvěle a další.

Průřezem jeho skautské tvorby byla výstava „Sedmdesát let skautské služby V. Pechara“ v Nižboře v r. 2008.

Od r. 1957 žil v Praze na Spořilově, kde po obnově Junáka v roce 1968 byl zakládajícím členem střediska Platan na Praze 4, kontakt s příbramskými skauty nikdy nepřerušil.

Patřil k nejstarší generaci členů čestného Svojsíkova oddílu (vyznamenán členstvím v r. 1992), kde bude chybět především v Pražské družině. Od roku 1952 se věnoval soukromému studiu egyptologie a svůj vztah

k této kulturní epoše vyjádřil rozsáhlým malířským, grafickým i reliéfním dílem.

Od roku 1952 se věnoval soukromému studiu egyptologie a svůj vztah k této kulturní epoše vyjádřil rozsáhlým malířským, grafickým i reliéfním dílem.

V roce 1968 také přešel z geologického ústavu, kde pracoval od mládí, k žurnalistice. Nejdřív psal články, poté působil jako výtvarník. Nadále se věnoval své volné tvorbě. V několika desítkách samostatných a ve velkém počtu společných výstav se představil jak doma, tak ve světě.

V malbě i grafice se věnoval především portrétu. Vytvořil soubor padesáti nadživotních tváří staroegyptského světa, cyklus čtyřiceti portrétů osobností z české historie a řadu šedesáti postav z dvanácti her Williama Shakespeara. Podobizny mytických postav či osob, jejichž portréty se nedochovaly, zakládal na studiu popisů povahových rysů příslušných osobností, a to vlastním studiem literatury i konzultací s odborníky (např. s Dušanem Třeštíkem).

Kromě toho je tvůrcem řady abstraktních maleb, figurálních cyklů, tepaných a rytých reliéfů a exlibris.

Vedle malířství se věnoval také hudbě - určitou dobu jako profesionální trumpetista (byl zakladatelem hudební skupiny Dixieparty a tradice hudebních skupin „G Club“).

Po válce spolupracoval několik let s časopisem "Vpřed." Také napsal okolo 150 trampských písní (texty i melodie).

Veřejná sbírka po třetí obnově skautingu, která přinesla dostatek financí, umožnila na bývalé Žižkovské reálce v Praze nechat odlít pamětní desku A. B. Svosjíkovi ze zvonoviny u kovolitecké firmy pana Vl. Janečka ve Vamberku. Návrh připravil právě br. Vladimír Pechar - Pluto. Slavnostní odhalení se uskutečnilo 5. září 1996.

Br. Pechar vystavoval samostatně doma a v zahraničí především portrétní cykly, tepané plechy, plastiky, grafiky nejrůznějších technik. Vytvořil loga pro mnoho firem a institucí.

Kromě členství v SO byl nositelem skautských vyznamenání Skautské lásky od r. 1996 a Řádu čestné lilie v trojlístku od r. 2001.

Každému, kdo měl tu čest se s ním setkat, udělal vždy radost některou svou kresbou nebo exlibris.

Jeho „Vyznání“, publikované po r. 2000, charakterizuje Plutovo celoživotní nasměrování:

JEN PÁR SLOV ...

Jeho životní příběh si lze přiblížit na webových stránkách Paměti národa:

<http://www.pametnaroda.cz/cs/pechar-vladimir-1931>

anebo také na webu Skautského institutu:

<https://www.skautskyinstitut.cz/stories/vladimir-pechar-1931/> .

Za oddílovou radu SO: Dáša Housková,
úprava pro web SO: Vladislav Jech - Kamzík

Když jsem jako sedmiletý vlče začal pozvolna vnímat krásy skautingu, netušil jsem, že mi všechno vydrží až do pozdního věku. No, vydrželo, a hodně pevně. Všechny ty likvidace a našťestí i obnovy. Od dětských kroků jsem přišel k odpovědnější práci a pak i k skautské práci nanejvýš závažné, kdy jsem jako profesionální výtvarník spojil svoji činnost odbornou se službou skautingu.

Snad jsem toho udělal poměrně dost a myslím, že to bylo také k něčemu. Velká část mých grafických prací i jiných výtvarných návrhů včetně závažných bronzových či kamenných plastik slouží dodnes a mám z toho upřímnou radost. Ty řádové stužky na mém kroji a členství v čestném Svosjíkově oddílu jsou jen malým dokladem, že má služba a práce byla přijata a oceněna jako prospěšná celému skautskému hnutí.

Na řadu táborů, na schůzky, výpravy, noční hlídky a na všechno to klukovské skautování nikdy nezapomenu, to byly jedny z nejkouzelnějších chvil mého mládí. Vzpomínky na svítilící táboráky našťestí nemohly uhasit ani lijáky životních pozdějších bouří.

Platí-li zásada „Skatem jednou, skautem navždy“, pak u mne to platí skálopevně. Sloužil jsem, sloužím a snad ještě i sloužit budu té velké myšlence skautingu, která mi po sedm desítek let pomáhá žít a někdy se s tím žitím i trochu prát. Splácím svůj velký dluh skautingu za to, co mi dal. A dává stále.